

Мій дідусь був черешнею (уривок) (скорочено)

Анджела Нанетті

Розповідь ведеться від імені 4-річного хлопчика на ім'я Тоніно.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Коли Тоніно мав 4 роки, у нього було двоє дідусів і дві бабці: одні дідусь із бабцею жили в місті, а другі – на селі. Міських звали Луїджі й Антоньєтта, а сільські називалися Оттавіано й Теодолінда. Міський дідусь із бабцею жили у тій же багатоповерхівці, що й хлопчик з батьками, тому Тоніно бачив їх щонайменше чотири рази на день. Міський дідусь двічі на день вигулював свого собаку Флопі, який був наче член сім'ї. Мама часом навіть казала щось типу: "Ну от, собака їм дорожчий за внука". Тоніно часто думав, невже він гірший за товстого і криволапого Флопі.

Сільські дідусь із бабцею подобалися Тоніно більше. Вони тримали гусей і курей, але жили за 40 кілометрів, тому хлопчик бачив їх рідко. Дідусь і бабця були маминими батьками. Бабця Теодолінда хоч і була дуже повна, але дітей народжувала зовсім малесеньких, і вони не проживали й дня. З мамою, на щастя, у неї все вийшло краще. У день народження дочки Оттавіано посадив черешню.

Бабця Теодолінда розповідала Тоніно, що дідусь був найгарнішим хлопцем у селі. Хлопчик пам'ятав дідуса високим і струнким, з розкуйовдженим від вітру волоссям, і завжди зі стеблинкою польової трави в зубах. На черешні дідусь вирізав слово Феліче, тобто "Щасливий". Маму назвали Фелічітою, і дідусь вважав, що черешневє деревце має називатися якомсь подібно. Дідусь називав черешню Фелічія. Коли весною в мамі прорізалися 4 зуби, на дереві з'явилися чотири квітки. Відтоді мама з черешнею росли разом. Щоб у цьому переконатися, досить було переглянути альбом із фотографіями.

Бабця Теодолінда виглядала повною. Вона мала великі і м'які груди, коли Тоніно потрапляв до неї в обійми, то ніби з головою пірнав у пухову подушку. Йому хотілося вмотитися там і тихесенько спати собі хоч би й ціле життя. Це – найкраще, що хлопчик пам'ятав про бабцю. А ще її запах, анітрохи не подібний на смердючі парфуми бабці Антоньєтти.

* * *

В березні гуска Альфонсина висиділа прегарних гусенят, і бабця сказала дідусеві, що хотіла б на них подивитися. Відтоді він щодня приносив їх до кімнати і ненадовго залишав коло ліжка хворої. Бабця брала гусеня і засинала з ним. Це останній спогад Тоніно про бабцю. Потім вона померла, і хлопчик ніяк не міг зрозуміти, де ж вона поділася. На похороні хлопчик сильно розкричався, бо хотів побачити бабцю. Його зміг заспокоїти дідусь Оттавіано. Він сказав Тоніно, що бабусі Лінди не видно, але вона не

пішла звідси зовсім. Бабця сказала, що залишає замість себе Альфонсину і просила, щоб всі дбали про неї – так, ніби це сама бабця. Тоніно полегшало, а дідусь поніс за труною гуску Альфонсину, а другою рукою тримав руку онука. Тоніно був певний, що дідусь говорив тоді з бабцею Теодоліндою.

* * *

Черешня стояла в куті городу, між дорогою і подвір'ям; вона сильно розрослася. Дідусь, відколи залишився сам, проводив під черешнею не одну годину. Якось під черешнею він пояснив Тоніно, що коли слухати уважно і зосередитися, то можна побачити купу всякої всячини – так, ніби очі в тебе відкриті. Тоніно заплющив очі і почув, як дихає черешня, адже кожен листочок легенько ворухився. У той день дідусь Оттавіано навчив хлопчика слухати, як дихають дерева.

* * *

На Різдво дідусь приїхав до дочки на обід, а потім забрав Тоніно до себе. Для дідуся час з онуком на Різдво був найкращим подарунком. Дідусь співав і розповідав, що бабця була дуже ревнива. Дідусь Оттавіано був веселий, і Тоніно спитав його, чи не сумно йому, що бабуся померла. дідусь відповів, що для нього вона не померла, бо "доки тебе хтось любить, померти неможливо".

* * *

Дідусеві слова про скалку в серці страшенно вразили Тоніно, він не розумів, чи дідусь з'їв щось зі скалкою. Хлопчик розповів про це мамі, і вона поставилася до цього серйозно. Їй було прикро, що дідусь нічого їй про це не казав.

Мама страх як розхвилювалася. Протягом наступних кількох днів мама телефонувала до дідуся частіше, ніж зазвичай, розпитувала, як справи, чи нічого йому не потрібно. Через це мама посварилася з татом. Тоді Тоніно здалося, що мама перебільшує, а тато має рацію. Згодом виявилося, що рацію все ж мала мама.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу